

2. Het bestreden arrest is in strijd met artikel 72, lid 3, van verordening 2017/1001, aangezien het Gerecht de inhoudelijke toetsing van artikel 7, lid 1, onder a), juncto artikel 4 van verordening 207/2009 zelf heeft verricht. Het Gerecht was materieel gezien niet bevoegd voor die toetsing omdat de kamer van beroep geen beslissing over de toepasselijkheid van artikel 7, lid 1, onder a), juncto artikel 4 van verordening 207/2009 heeft genomen die inhoudelijk op haar rechtmatigheid kon worden getoetst. Daarmee is de door het Gerecht verrichte inhoudelijke toetsing een ongeoorloofde wijziging van de litigieuze beslissing. Het Gerecht heeft de desbetreffende aan de kamer van beroep toekomende bevoegdheid (artikel 165, lid 1, artikel 66, lid 1, en artikel 70, lid 1, van verordening 2017/1001) daadwerkelijk uitgeoefend en heeft aldus de kamer van beroep die bevoegdheid op ongeoorloofde wijze onherroepelijk ontnomen.
3. De “schending van de werkingssfeer van artikel 7, lid 1, onder b), van verordening 207/2009” die het Gerecht ambtshalve heeft onderzocht in strijd met de door verzoekster in eerste aanleg aangevoerde middelen, is een ontoelaatbare omzeiling van de in artikel 72 van verordening 2017/1001 door de Uniewetgever neergelegde bevoegdheidsregeling. Dit heeft tot gevolg dat het bestreden arrest in zijn geheel onrechtmatig is, aangezien dat arrest in zijn geheel gebaseerd is op die schending.
4. De omstandigheid dat het bestreden arrest in strijd is met artikel 72, lid 3, van verordening 2017/1001, impliceert noodzakelijkerwijs dat er sprake is van verdere schendingen ten nadele van rekwirant, namelijk i) dat de kamer van beroep definitief de aan haar toekomende algemene (artikel 165, lid 1, artikel 66, lid 1, en artikel 70, lid 1, van verordening 2017/1001) en specifieke (artikel 71, lid 1, tweede volzin, eerste alternatief, van verordening 2017/1001) bevoegdheid is ontnomen om het beroep te onderzoeken en vervolgens te beslissen over het beroep, en ii) dat afbreuk is gedaan aan de onafhankelijkheid van de leden van de kamer van beroep in de uitoefening van die bevoegdheid (artikel 166, lid 7, van verordening 2017/1001). Bovendien vormen deze schendingen ook een onrechtmatige inperking van de meerlagige en specifieke rechtsbescherming die de Uniewetgever aan verzoekster in eerste aanleg biedt tegen de beslissing van de onderzoeker van het EUIPO en tegen de beslissing van de kamer van beroep (artikel 66, lid 1, artikel 165, lid 1, en overweging 30 van verordening 2017/1001; artikel 72 van verordening 2017/1001).
5. In de hogere voorziening is een vraag aan de orde die belangrijk is voor de eenheid, de samenhang of de ontwikkeling van het Unierecht als bedoeld in artikel 58 bis, lid 3, van het Statuut van het Hof van Justitie, aangezien het bestreden arrest dreigt te leiden tot rechtsonzekerheid over een vraag die van bijzonder structureel belang is voor het specifieke systeem en de “logica van de institutionele structuur” die de Uniewetgever heeft opgezet om te zorgen voor een alomvattende, passende, doeltreffende en meerlagige rechtsbescherming tegen beslissingen van het EUIPO. Deze vraag is vanwege het horizontale en constitutionele karakter ervan belangrijk voor de rechterlijke toetsing van alle beslissingen van de kamers van beroep van het EUIPO op het gebied van merken en modellen. Zij heeft ook betrekking op de rechtsbescherming tegen de beslissingen van alle agentschappen van de Unie waarvoor de Uniewetgever als “bijzondere voorwaarde” in de zin van artikel 263, vijfde alinea, VWEU heeft voorzien in een specifieke, alomvattende en voorafgaande toetsing door een onafhankelijke kamer van beroep.

⁽¹⁾ Verordening van het Europees Parlement en de Raad van 14 juni 2017 inzake het Uniemerkt (PB 2017, L 154, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 207/2009 van de Raad van 26 februari 2009 inzake het Gemeenschapsmerk (Gecodificeerde versie) (PB 2009, L 78, blz. 1).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Cour de cassation (Frankrijk) op 7 april
2023 — Mutuelle assurance des travailleurs mutualistes (Matmut) / TN**

(Zaak C-236/23, Matmut)

(2023/C 296/17)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Cour de cassation

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Mutuelle assurance des travailleurs mutualistes (Matmut)

Verwerende partijen: TN, Société MAAF assurances, Fonds de garantie des assurances obligatoires de dommages (FGAO), PQ

Prejudiciële vraag

Moeten de artikelen 3 en 13 van richtlijn 2009/103⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 aldus worden uitgelegd dat zij zich ertegen verzetten dat aan de passagier die het slachtoffer is van een ongeval, de nietigheid van de wettelijke aansprakelijkheidsverzekering voor motorrijtuigen kan worden tegengeworpen wanneer deze passagier tevens de verzekeringnemer is die bij het sluiten van de verzekeringsovereenkomst opzettelijk een onjuiste verklaring heeft afgelegd die tot die nietigheid heeft geleid?

⁽¹⁾ Richtlijn 2009/103/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven en de controle op de verzekering tegen deze aansprakelijkheid (PB 2009, L 263, blz. 11).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landgerichts Duisburg (Duitsland) op 19 april 2023 — OB / Mercedes-Benz Group AG

(Zaak C-251/23, Mercedes-Benz Group)

(2023/C 296/18)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Landgericht Duisburg

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: OB

Verwerende partij: Mercedes-Benz Group AG

Prejudiciële vragen

1. Is een personenvoertuig met een dieselmotor waarvoor de emissienorm Euro 5 geldt, ongeacht of in het motormanagementsysteem ervan een schakeling is geïnstalleerd die conceptueel moet worden aangemerkt als manipulatie-instrument in de zin van artikel 3, punt 10, van verordening nr. 715/2007⁽¹⁾, in strijd met het Unierecht wanneer gezien het ontwerp van dat systeem en de regeling van de daarin geïnstalleerde functies van meet af aan duidelijk is dat het voertuig, nadat de motor is warmgedraaid, zelfs dan in de “mix” meer dan 180 mg stikstofoxide per kilometer uitstoot wanneer het onder die omstandigheden een testcyclus overeenkomstig de NEDC ondergaat?
2. Kan een constructieonderdeel van een voertuig, dat de temperatuur, de rijsnelheid, het motortoerental, de versnelling, de inlaatonderdruk of andere parameters meet teneinde naargelang de uitkomst van die meting de parameters van het verbrandingsproces in de motor te wijzigen, de doelmatigheid van het emissiecontrolesysteem ook dan verminderen in de zin van artikel 3, punt 10, van verordening nr. 715/2007 en dus een manipulatie-instrument vormen in de zin van die bepaling indien de op grond van de uitkomst van de meting door het constructieonderdeel veroorzaakte wijziging van de parameters van het verbrandingsproces weliswaar enerzijds de uitstoot van een bepaalde schadelijke stof, bijvoorbeeld stikstofoxide, verhoogt, maar anderzijds tegelijkertijd de uitstoot van een of meerdere andere schadelijke stoffen, zoals deeltjes, koolwaterstof, koolmonoxide en/of kooldioxide vermindert?
3. Indien de tweede vraag bevestigend moet worden beantwoord: onder welke voorwaarden moet in een dergelijk geval het constructieonderdeel worden aangemerkt als een manipulatie-instrument in de zin van artikel 3, punt 10, van verordening nr. 715/2007?